

תמה, והזר חייב עליה — תבעי פיים?
ותמהינן על שאלת רבא:

וכי סידור שני הגזירים לא בעיא פיים?

והתניא: מי שזכה בתרומת הדשן — יזכה
בסידור שני גזירי עצים!?

ומשנינן: הכי קאמר רבא להקשות על דברי
רבי יוחנן: יפייכו לה בפני עצמה, באסיפה
מיוחדת, כמו ארבע הפייסות.⁽⁴⁾

ומסקינן מכח קושיית רבא:

אלא, יש לנו לומר, כדאמרינן בלשון
הראשון. שרבי יוחנן מחייב בסידור שני
גזירי עצים הואיל ועבודת יום היא
[מהרש"א עפ"י תוד"ה יפיסון].⁽⁵⁾

ומקשינן על דברי רבא:⁽⁶⁾

למימרא דרק עבודה תמה ושזר חייב עליה
מיתה הוא דבעיא פיים בפני עצמו.

הא עבודה שאין זר חייב עליה מיתה — לא
בעיא פיים בפני עצמו.

והרי שחיטה, שכשרה בזר, ובכל זאת היה
לה פייס בפני עצמה?⁽⁷⁾

ומשנינן: שאני שחיטה, דתחלת עבודה
דיממא הוא. ולכן מפייסין לה בפני עצמה,
על אף שכשרה בזר.

תו מקשינן לרבא: למימרא, דרק עבודה
תמה כזו שהיא מסיימת את כל עבודות
הלילה או היום הוא דבעיא פיים בפני
עצמה.

הא עבודה שיש אחריה עבודה באותו יום או
לילה — לא בעיא פייסא בפני עצמה!?

והרי אברים ופדרים, שיש אחריהם עבודות
נוספות בלילה [כגון תרומת הדשן וסידור
המערכה ושני גזירי עצים], ובכל זאת היה
להם פייס בפני עצמן [בפייס הרביעי מי
מעלה אברים מן הכבש למזבח לעיל כו א]!
ומשנינן: סוף עבודה דיממא הוא. שהיא

4. עפ"י תוד"ה יפיסו.

5. ומעתה לא קשה שיפייסו לה בפני עצמה,
שהרי יש הרבה עבודות יום שאין להן פייס בפני
עצמן. והקושיא לא היתה אלא ללשון השני,
שסידור הגזירים הוא עבודה תמה, דהיינו שיש
לו חשיבות מיוחדת אפילו ביחס לשאר עבודות
תמות, כגון זריקת הדם או ניסוך היין והמים.
שאף שהן עבודות תמות, מכל מקום יש אחריהן
עבודות אחרות באותו יום. אבל סידור שני גזירי
עצים היא עבודה אחרונה של הלילה, ולכן ראוי
שיהיה לה פייס בפני עצמה. תוד"ה יפיסו.

[רע"א מקשה, הרי התוס' ביארו לפני כן את

סוגיית הגמרא, דמקשה שסידור המערכה יהא
עבודה תמה הואיל וזמנו רק בלילה וסידור שני
גזירים רק ביום. וכאן נקטו דסידור הגזירים זמנו
בלילה].

6. רש"י אינו גורס את כל הקטע מכאן עד אמר
מר זוטרא.

7. שעיקר הפייס השני היה בשבילה, ושאר אחיו
הכהנים העומדים לימינו נמשכים אחריו וזוכים
בשאר העבודות שבאותו פייס, כמבואר לעיל כה
ב. תוד"ה יפיסו.